

dannelsen gjort færdig. Der må sættes ind for at mindske frafaldet.

Vi er også nødt til at få forbedret mulighederne for, at arbejdsgiverne tager flere praktikanter ind, for erhvervslivet er nødt til at forstå, at man ikke bare kan sidde med armene over kors og sige, at man ikke har tid til at tage praktikanter ind og medvirke til uddannelsen af unge, samtidig med at man ved, at der både i dag og fremover vil være mangel på arbejdskraft med de rette kvalifikationer. Derfor er vi fra samfundets side nødt til med både pres og gulerodsmetoden at sikre, at vi får flere praktikpladser.

Den kollektive trafik burde være noget, som interesserer alle, som går ind for trafikikkerhed, forbedring af sundhedsforholdene, men også børnefamiliernes økonomi og folks økonomi i det hele taget.

Hvis man ser på den kollektive trafik fra 1980 og frem til i dag, er priserne i hovedstadsområdet steget til det femdobbelte, mens benzinpriserne i samme periode kun er steget til det dobbelte. Det er jo noget, der er med til at presse folk over til privatbilerne, som der efterhånden overhovedet ikke er plads til i de større byer. Så der er behov for en markant indsats over for fremtidens råstof, over for de rammer, vi giver børnefamilierne.

Jobplanen og arbejdsmarkedet har med rette været dagens hovedtema. Når man er i en situation, hvor vi kan se, at der er en generelt stærkt stigende ledighed, synes jeg, det er fuldstændig underordnet, om man tager det ene eller det andet tal, eller om man siger, at 20.000, 25.000 eller 30.000 er puttet ind i forskellige ordninger. Hovedsagen er, at de folk, der bliver ramt af ledighed, kan mærke det. Vi kender alle nogle, der er ramt af arbejdsløshed, og vi ved, hvilke følger det har for den enkelte familie, og vi ved også, hvilke følger det får for samfundet, hvis vi bare lader stå til.

Derfor er det naturligt, at den stigende arbejdsløshed har været dagens tema. Det er sådan set også naturligt, at regeringspartierne har følt sig noget i defensiven over for, hvad de skulle stille op. Det eneste reelle svar, vi har fået, er: Vi skal bare sikre, at der kommer gang i hjulene, så skal markeds kræfterne nok sørge for det. Det er en fattig økonomisk politik at lægge for dagen.

Vi har i SF i vores finanslovsforslag fremlagt en jobplan for fremtiden, som umiddelbart vil kunne etablere 24.000 nye job. Vi mener, at vi skal fokusere på de områder, hvor der er uløste

opgaver, og hvor der er opgaver, vi alle sammen ved skal løses.

Vi ved alle, at vi har behov for at få sat øget renovering af kloaknettet i gang landet over. Det er en opgave, som skal løses. Det er alle enige om, spørgsmålet er bare: Hvornår? Det er ikke noget, man kan sige at vi ikke skal løse. På samme måde med vandledningsnettet og fjernvarmenettet, som er uløste opgaver, og som samfundet har en forpligtelse til at få løst i egen interesse. Hvad er mere naturligt i en tid, hvor der er stigende arbejdsløshed og arbejdskraften er til rådighed, end at fremrykke de investeringer, som gør, at man kan skabe nye grønne job?

Jeg fatter simpelt hen ikke, at selv en borgerlig regering ikke kan se, at opgaver, som skal løses, bør man sætte ind over for i en tid, hvor der er så høj arbejdsløshed. Det ville da være mere fornuftigt at anvende den ledige arbejdskraft til at løse de uløste opgaver frem for som i finanslovsforslaget at hensætte 20 mia. kr. til dagpenge – 20 mia. kr. skal betales, for at folk ikke laver noget, mens vi samtidig har uløste opgaver i samfundet. Det hænger ganske enkelt ikke sammen.

Kl. 20.00

Jeg vil i øvrigt lige i den her forbindelse sige, at det er lidt underligt i en situation, hvor hele salen har emmet af debatten om beskæftigelse og af, hvad der skulle ske her, at regeringens beskæftigelsesminister overhovedet ikke har fundet det værdigt eller interessant nok at følge den debat, som er så intens og så alvorlig, men det er jo selvfølgelig regeringens eget ansvar og udtryk for dens prioritering.

Et andet emne, som er væsentligt for sikring af fremtidens velfærdssamfund, er forskningen. Der har været meget snak, det har været forsøgt at skose den forrige regering for ikke at gøre nok. Jeg erindrer tydeligt de forhandlinger, der var forud for valget, og det er ganske rigtigt, at kurverne gik nedad. Den forrige regering lagde an til, at der skulle investeres flere penge i forskning, men vi var flere partier, der sagde, at det ikke var nok. Ud over SF og Enhedslisten sagde også Venstre og De Konservative, at der skulle bruges væsentlig flere penge til forskning end blot det, som SR-regeringen havde lagt an til, nemlig en lille stigning. Det var ikke nok.

Nu kan vi så konstatere, at rollerne er byttet om, og at Venstre og De Konservative, som nu sidder i regering, mener, at status quo er nok til at sige, at man har fået en sejr. Det er for fattigt, og vi når ikke Barcelonamålsætningen på den